

[Statsministeren]

foruden naturligtvis de mange andre vigtige elementer i ambiordningen. Og det medførte også ændringer i månedernes og ugenes løb, efterhånden som arbejdet skred frem.

Vi var således opmærksomme på, om arbejdsmarkedsbidraget kunne stride mod reglerne om ulovlig statsstøtte i artikel 92 i EF-traktaten, samt om der kunne opstå konkurrenceforvridning, vel at mærke i strid med artikel 9 eller artikel 95 i Traktaten. Men også forholdet til artikel 33 i 6. momsdirektiv blev indgående overvejet.

Regeringen var altså bekendt med de mulige problemstillinger. Men handlede regeringen så måske uforsvarligt ved at fremsætte lovforslaget om arbejdsmarkedsbidraget, som det skete? I talrige regeringsbeslutninger indgår det, at det er nødvendigt at træffe et valg mellem flere muligheder. Og i den forbindelse er det nødvendigt at vægte de fordele og ulemper, som er forbundet med en bestemt beslutning.

Regeringen havde den opfattelse og besluttede derfor i december 1987, at det var rigtigt og forsvarligt at fremsætte forslaget. Regeringen vidste, at der var en mulighed for, at EF-Kommissionen ville kritisere gennemførelsen af loven om arbejdsmarkedsbidraget. Men dertil vil jeg sige, at det forhold, at Kommissionen udtrykker tvivl om EF-lovmedholdeligheden af en lov, jo ikke nødvendigvis betyder, at der senere bliver tale om en retssag, eller at EF-Domstolen følger Kommissionens synspunkt. Og der hengik jo i øvrigt, som man ved, meget lang tid – mere end et år – inden Kommissionen sendte en åbningsskrivelse.

Jeg kan som et eksempel nævne, at Danmark i 1988 vandt den sag, som Kommissionen havde anlagt om EF-lovligheden af det danske meget omtalte returflaskesystem. Som vi alle husker, mente Kommissionen, ikke bare i en kort fase, men igennem mange år, at dette danske system var i strid med Traktaten. Men det havde Kommissionen altså ikke ret i og fik ikke ret i. Den sag vandt vi.

EF-retten er jo i det hele et retsområde under stadig udvikling, og hvor der hele tiden sker en afprøvning af grænserne mellem de regler, der gælder i medlemsstaterne, og så EF-retten. Det var tilfældet i denne sag på samme måde som i mange andre sager.

Forud for den danske ambiloggivning forelå i øvrigt alene en enkelt dom som vejledning

om fortolkningen af dette problem i forbindelse med artikel 33. Senere er nye domme kommet til inden dommen for nylig i den danske sag.

Derfor mener jeg, jeg klart må afvise, at regeringen handlede uforsvarligt, da den fremsatte lovforslaget om arbejdsmarkedsbidraget i Folketinget. Og ambiforslaget blev så vedtaget af et stort flertal her i salen. Denne vedtagelse skyldes naturligtvis de ganske uomtvisteligt positive elementer, jeg før var inde på, som ambiordningen set under ét indebar for både beskæftigelsen og konkurrenceevnen.

Det har været hævdet, at regeringen ikke orienterede Folketinget godt nok om sine overvejelser om ambilovens forhold til EF-retten.

Jeg vil gerne medgive, at det set i bakspejlet måske nok kunne se sådan ud. At der kunne rejses en principiel tvivl om ambiens forenelighed med EF-retten, tror jeg næppe nogen var i tvivl om. Problemerne blev da også behandlet i medierne, og det var klart, at der kunne blive tale om, at såvel enkelte borgere som virksomheder eller organisationer muligvis ville rejse retssager mod staten.

Da der for alvor – og det var i slutningen af 1991 – opstod usikkerhed om, hvorvidt Danmark ville få medhold ved Domstolen, besluttede regeringen at søge arbejdsmarkedsbidraget afskaffet og erstattet med en tillægsmoms. Det blev gennemført i et samarbejde her i Tinget, og det er vi naturligtvis taknemlige for lykkedes.

Jeg vil herefter give en kort redegørelse for de initiativer, som er nødvendige for at opfylde EF-dommen. Man kan godt sige, at vi her står i en ekstraordinær situation, som både politisk, juridisk og økonomisk set er ganske kompliceret at håndtere. Det er der ingen tvivl om.

Loven om arbejdsmarkedsbidrag er allerede ophævet med virkning fra den 1. januar 1992. Regeringen har endvidere fundet, at der efter EF-dommen ikke er grundlag for at opkræve eller oppebære arbejdsmarkedsbidrag, der forfalder efter den 31. marts 1992.

Samtidig har regeringen fremsat et lovforslag, der går ud på at fastsætte nærmere regler for behandlingen af ansøgninger om tilbagebetaling og erstatning i forbindelse med beløb, der er indbetalt i medfør af lov om arbejdsmarkedsbidrag. Lovforslaget har til hensigt at sikre en hensigtsmæssig og ensartet behandling af